

Joulukellojen soidessa.

Näin puhui Toimittaja:

1905. Teosofisen liikkeen menestys maassamme on mielestämme hyvä enne Suomen henkiselle tulevaisuudelle, sentähden että mikäli teosofinen maailmankatsomus voittaa alaa ihmisten sieluissa, sikäli he valmistuvat rakentamaan sitä tulevaisuuden yhteiskuntaa, jossa veljesrakkaus, oikeus ja viisaus vallitsevat. Sivistynyt maailma elää nykyään murrosajassa, jolloin hengen ja järjen heräyminen repii vanhat ihanteet alas, paljastaa vanhan elämänmuodon valheellisuudet ja vanhan yhteiskunnan vääryydet, mutta heräyminen ei saa pysähtyä tähän. Sen täytyy myös nähdä ja näyttää niitä uusia ihanteita, joiden vuoro on astua vanhojen sijalle! Ajaessaan meidät ulos vanhasta paratiisista sen täytyy näyttää meille tie uuteen taivaanvaltakuntaan! Ennen uskoimme kirkkoon ja valtioon. Nyt on herännyt ymmärryksemme paljastanut meille kummankin erehdykset. Pitääkö meidän pysähtyä tähän? Ei, uusi usko ja uusi kirkko on meille annettava, uusi yhteiskunta rakennettava!

Ja tässä työssä piilee teosofisen liikkeen suuri merkitys. Sillä se ei revi alas, vaan se rakentaa, se ei kaada, vaan se nostaa. Kun toiset ovat haavoittaneet, se tulee ja sitoo haavat. Kun toiset ovat kuolon iskut antaneet, se tulee ja herättää jälleen eloon. Oi Lazarus, sinä vanha usko, etkö näe, että Mestarisi jo lähestyy?

1906. Joulua vietetään kristityissä maissa Jeesuksen syntymän muistoksi, mutta . . . (uskontojen historiasta poimitut tosiseikat) todistavat meille sen kumoamattoman totuuden, että kristittyjen joulu ei ole »kristitty» missään mustasukkaisessa merkityksessä. Se on koko maailman ja kaikkien aikojen yhteinen juhla auringon ja ihmisvapahtajan, luonnollisen ja henkisen valon kunniaksi. Ja tämän tosiseikan edessä kristittyjen ei pidä hämmästyä. Kaikki pikkumaiset lahkolaistunteet saavat hävitä sen suuren, iloa uhkuvan tiedon edestä, että jumalallinen totuus on kaikkialla paistanut. Samana päivänä, jolloin kristityt iloitsevat, että maailmaan on tullut ihminen, joka on ilmoittanut ihmisille elävän jumalan ja näyttänyt heille tien jumalan luo, samana päivänä ja aivan samasta syystä ovat muinaisajan kansatkin iloinneet. Jos kristityt tahtovat, että heidän ilonsa on oleva puhtaampaa, itsetietoisempaa ja henkisempää kuin pakanoiden, silloin ottakoot he vaarin suuren mestarinsa Jeesuksen Kristuksen opista ja ruvetkoot totisesti vaeltamaan sitä rakkauden ja rauhan tietä, joka hänen oppinsa mukaan vie jumalan luo.

Joululla onkin syvempi merkitys. Se ei ole ainoastaan juhla ulkonaisen luonnonilmiön kunniaksi tai historiallisen tapahtuman muistoksi, se on myöskin vertauskuva siitä juhlariemusta, jota ihminen tuntee henkensä maailmassa, kun hänen neitsyeelliseksi puhdistetussa sielussaan syntyy jumalallinen Kristustuslapsi.

1907. Mikä on Kristuksen syntymän mysteeri?

Jeesus oli ihminen kuin me ja kuitenkin hän oli meistä erilainen. Ei hän ollut meistä erilainen sillä tavalla, että hän olisi ollut jumala, joka astui alas maan päälle, ja me kuolevaisia syntisiä. Vaan sillä tavalla, että hän oli meistä erilainen, että hän oli meitä ylempänä, kehityksessä meitä edempänä, hengessä meidän herramme.

Me olemme kaikki jumalia. Sen hän sanoi itse. Me olemme kaikki taivaasta astuneet alas maan päälle. Me emme ole kuolevaisia syntisiä, vaan kuolemattomia jumalia. Mutta me emme ole Jumalan poikia, niinkuin Jeesus oli. Sillä me emme tunne Isäämme niinkuin hän, tunsin.

Sillä tavalla hän oli meitä ylempänä, että hän oli tietoisessa yhteydessä Isän kanssa.

Ja tämä on nyt Kristuksen salaisuus. Sillä Kristus on Jumalan poika.

Kristus merkitsee »voideltu». Kristus on kuningas. Kristus on se kuninkaaksi voideltu henki, joka asuu jokaisessa ihmisessä, vaikka ihminen ei sitä tunne, se valo, joka valaisee jokaisen ihmisen, joka maan päälle syntyy, vaikkei ihminen sitä valoa näe. Mutta se valo on Isästä.

Jeesuksessa Kristus oli elävä. Sentähden Jeesusta sanotaan Kristukseksi. Ja kun Kristus oli hänessä elävä hän tunsin Isän. Sillä ainoastaan se, joka pojan tuntee, tuntee Isän.

Kristus on Isän Jumalan iankaikkinen poika, mutta kerran Kristus syntyy joka ihmisen sielussa.

Koska se tapahtuu?

Silloin kun ihmisen sielusta tulee äiti, joka voi pojan synnyttää. Mutta äitiys ei ole kenenkään sielusta kaukana.

Äiti rakastaa.

Ihmisen sielukin rakastaa. Kun ihminen syventyy sieluunsa, hän huomaa rakastavansa. Ketä? Kaikkia. Hän rakastaa kaikkia ihmisiä veljinään, kaikkia eläimiä lapsinaan, kaikkia kasveja ja koko luontoa holhokkeinaan. Mutta tämä rakkaus on niin syvällä, niin syvällä, ettei hän uskalla siihen heittäytyä.

Äiti kunnioittaa.

Ihmisen sielukin kunnioittaa. Kaikkea jaloa ja suurta, kaikkea totuutta, niitä kaikkia, jotka ovat luona Jumalan, se kunnioittaa. Se kunnioittaa eikä epäile. Ei ihminen sielunsa syvimmissä epäile Jumalaa. Eikä hän epäile, että niitä on, jotka Jumalan tuntevat.

Äiti on puhdas.

Ihmisen sielu on puhdas. Polvillaan se on puhtauden edessä ja käsiään se rukoillen ojentaa puhtautta kohti. Sen silmässä on kyynel, sillä syntiä tekee ihminen omaa puhtauttaan vastaan, mutta kuitenkin hän näkee, että sielunsa sisin salaisuus on puhtaus.

Rakkaus, kunnioitus ja puhtaus.

Siis ollos äiti, oi sielu, että pojan voisit synnyttää. Sillä nähnyt olet näyssä pojan ja Jumalan sanansaattaja on sinulle ilmoittanut, että synnyttämään tulet.

Muistatko? Sinussa oli kaikki hiljaista ja ympärilläsi vallitsi äänettömyys. Ei yksikään himo eikä halu puhunut sinun sisälläsi eikä yksikään ajatus nostanut päätään sinun puhtautesi hiljaisuudessa. Ja silloin näit pojan ja kuulit hänen äänensä.

Sydämesi ruusulehdillä hän seisoi ja hänen hohtavat jalkansa uppoutuivat syntien syvyyteen, mutta sydämesi täytti koko maailman. Korkeana ja valkoisena hän seisoi ja hänen vaaleat vakavat kasvonsa olivat kääntyneet taivasta kohti, Isää kohti. Niiden ilme oli sanomattomasti rauhallinen, ja povellaan hänellä oli kantele.

Ja hän soitti. Ja koko avaruus täyttyi hänen soitollaan, ja hiljainen, hiljainen riemu hiipi sinuun, oi sielu. Valo levisi hänestä ja sopusointu, ja pimeys. pakeni ja synti sortui ja kaikki paha karkkosi.

Sinä polvistuit, sielu, ja palvoit. Ja äänettömänä kuiskasit: Siunattu hän, joka tulee Herran nimeen. Mutta pojan ääni kuului ja hänen soittonsa ääni ja maat ja taivaat vavahtelivat, mutta sinä peitit silmäsi, oi sielu. Sillä et voinut kestää hänen sanojensa mahtia etkä hänen katseensa majesteettia.

Gloria in altissimis Deo et in terra pax hominibus bonae voluntatis!

Vieläkö epäilet, sielu? Et epäile, sillä olet äidiksi kutsuttu. Poika sinua odottaa. Katso, pian joutuu aika, että sinun tulee synnyttää. Valmistu joulusi iloa vastaanottamaan.

1926. *Dixi et salvavi animam meam.*

Pekka Ervast.

(Ruusu-Risti 1926 Joulukuu N:o 10, s. 306-310)